

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

12. Velamen.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

Psal. 7.

setur dolor; ex Pagnino, perversitas, ex Felice Pratenſi, labor, afflictio, qua alios affligit, in caput ejus: & in verticem ipsius iniquitas ejus descendat. Campenſ. Recidet ærumna in caput ejus: & in verticem ipsius injuria, quâ me afficere conatus est.

Cypri. sev. de Pass. Christi.

Ipsè enim, velut ait Cyprianus, inter sputamenta, & colaphos, & reliqua ludibria, patientiâ, & mansuetudine vefanas persecutorum mentes conturbat, & in eo, quodd inter injurias, & convitia se malitia Judaica sentit contemptam, vehementius exacerbatur: & de impietate, & malitiâ suavitatis, pietasq; Christi triumphat. Equanimiter omnia sustinet, conſpuit interim se finit: cælorum pulchritudo tolerat coinquinari, exæcariq; propemodum sputis, qui jam sputo cæcos illuminavit.

Sputo propè cæcari tulit, qui sputo cæcos illuminavit.

Corn. à Lap. in 1. Cor. 4. ad illa verba: Sicut Dei ministros in multa patientia.

Hanc edocti patientiam perfecti quique viri ad Christi similitudinem exerationes, ac sputa in faciem toleraverunt. Ex his D. Franciscus Xaverius, & socius ejus, Joannes Fernandes, in Iapone diu concionantes nihil profecerunt, donec à Iapone sputo in faciem appetiti, modestè deterſo sputo, quasi nihil passi, in concione suâ perrexerunt, probra, irrisiones, aliâq; plurima patientissimè pertulerunt. Hanc patientiam admirati Iapones ingenio acres, quasi homines cælo delapsos colere, eorumque doctrinam, & fidem certatim amplecti cœperunt.

O veri Christianæ fidei cultores! ô uberrimi Christianæ patientiæ fructus! Vbi nunc tua impatientia? ubi vivacissimus sensus?

Cave, cave, ô anima, ne unquam facto, verbo, vel cogitatu, aut Superiorum tuorum contemptu, aut divinæ gratiæ, aut sanctarum inspirationum neglectu conspuas in Christi faciem, ne in propriam animæ tuæ faciem eadem sputa recidant, & dicas: Sputa ejus super nos, & super liberos nostros; hasq; & tu execranda, & abominabilis Deo, Angelis, & hominibus.

VELAMEN.

PUNCTUM XII.

Et velaverunt eum. Luc. 22.

Marc. 14.

UT indignum scilicet existimatum vitâ, consortio, conspectuque hominum. Quod & antiquo more erga damnatos, aut dammandos fieri consuevit, Nedum verbum de ore Regis exierat, & statim operuerunt faciem ejus (Aman.) Erat cooperta castissima illa, jam jam lapidibus obruenda, Caput obnubito, & infelici arbori suspendito. Apud Livium, & Tullium pro Rabirio.

Velabantur olim damnati. Esth. 7. Hug. Car. 16. Dan. 13. Sane. ibid.

Signum ergo ferale (heu! mi Iesu) video, cum jam te verum justitiæ Solem obnubilari, ac jam jam in mortem occidere conspicio, nuncque illud de te Patris proloquium intelligo: Solem nube tegam. O Solem, ô Solem jam obnubilatum in mortis occasu! Cur, cur tam properè faciem tuam abscondis?

Cic. pro Rabir.

Et velaverunt eum. Heu clauduntur Christi lumina, non tam mortis necessitate, quàm horrore perfidiæ: nam & velamen est super oculos, & corda eorum usque in hodiernum diem, & nimis certè obſcuratum est inspiens cor eorum, dum hoc obducto velamine, justitiæ Solem ita eclipsare nituntur.

Iob. 13.

Rom. 1.

Sed & hoc planè est, quod olim præcepit Deus: Pones in tabernaculo Arcam, demittesq; ante illam velum. Quod nimirum perfidi, veluti ab illius aspectu, ita & ab hujus veræ Arcæ intuitu arcerentur.

Exod. 40. Velata Christi facies, ne eam viderent Indai.

Et velaverunt eum, ut à se ipsi, quem admodum ait Beda, faciem ejus absconderent. Certè divinam illam faciem nunc velant in terrâ, eam amplius non visuri in cælo. Non velant in honorem, sed quasi velamen habentes malitiæ libertatem, 1. Pet. 2. fordidissimum hoc velamen apponunt.

Beda. in Cant. D. Thom.

Compone ergo, si licet, istud: Et velaverunt eum; cum illo: Et duabus velabant faciem Isai. 6.

Velata eadem facies & ab Angelis.

ciem ejus. O, o rerum discrimina! Quam olim divinitissimam faciem velabant Seraphim, nunc ipsi Satanae ministri velant!

3. Reg. 10.

Heu! universa terra desiderabat olim vultum Salomonis: & ecce plusquam Salomon hic; nec tamen miseri vultum ejus desiderant, sed velant!

Thren. 3.

Velati Christi oculi, ne viderent Iudaeos.

Opponunt scilicet nubem, ut non transiret oratio: Claudunt oculos, ne sint super eos aperti. Semper scelerata mens divinos oculos expavit. Hinc Ethnicorum quasi tibi vivere sub aspectu metuentium, ut peracutè ait Cyrillus, alii Solem ponebant, ut occidente Sole, sine Deo essent, alii verò Lunam, ut in die Deum non haberent. Sic, sic isti Filium Dei velant, ut sine Deo vivant.

Cyr. Hieros. Catech. 3.

Dei sub aspectu vivere semper metuerunt Ethnici.

Iob. 22.

Dicunt enim: Quid novit Deus? Nubes latibulum ejus, nec nostra considerat. Non advertunt hanc nubem, quam ipsi opponunt, illas ipsas convocare nubes. Ecce venit cum nubibus, & videbit eum (tunc, si nunc videre non vult) omnis populus, & qui eum pupugerunt.

Apo. 1.

2. Mac. 1.

Nam tempus planè aderit, quo Sol refulgebit, qui nunc est in nubilo.

Hier. in 26.

Matth.

Interea velant eum, quemadmodum ait Hieronymus, ne ex divinis illius faciei radiis, ac fulgoribus, à sputis, à colaphis, ac pugnis ullatenus retardarentur, & ne repercutiantur, percutiunt.

Chrys. hom. 90. in Matth.

Velati Christi oculi, ut faciem conspicere libentius possent.

Ita & Chrysostomus: Tam gratiosa, & benigna Domini facies erat, ut hostes, quamvis crudeles essent, & eum odio persequerentur, non possent in eam cernentes, in eam vivere, sed emolliti commiserabantur: idè consilium eorum fuit, faciem ejus velare, quo atrocius eum caderent.

O truces, & crudeles oculi, ita non subito effusa nocte obsecrati! ita, cū mundi lumen obscurabatis, non perpetuà caligine obducti fuistis!

Exod. 34.

En, en hodie verus Moyses, qui posuit velamen super faciem suam. At nunc, mi Domine, audebunt isti non solum intendere in faciem tuam, sed & propè accedere, sed & conspèrere, sed colaphizare? Non audebant quidem illi intendere in faciem Moysi propter gloriam vultus ejus: nunc audebunt, & intendere, & percutere!

O candor lucis aeterna! o speculum sine maculâ! Quis te ita contenebravit?

O vere Samson, quod est illuminans eos, Iud. 15. quis tuos geminos Soles obscuravit? Hebr.

En nunc verè quasi absconditus vultus Isa. 53. ejus, & despectus. Bernardus: En spendor, Bern. ser. 28. & figura substantia Dei obnubilatur in formâ in Cant. servi pro vultu servi.

Nunc verè sunt tenebra super faciem Gen. 1. abyssi.

Certe iniquitates vestra, o perfidi, nunc diriserunt inter vos, & Deum vestrum: & peccata vestra absconderunt faciem ejus à vobis. Unde & merito dicitis: Expectavimus lucem, & ecce tenebra, splendorem, & in tenebris ambulavimus: palpavimus sicut caci parietem, & quasi absque oculis atrectavimus: impingimus meridia quasi in tenebris. in caliginosis quasi mortui.

Isa. 59.

Dormiemus in confusione nostra, & operient nos ignominia nostra.

Non his, non his ego tenebris, Domine, comprehendar: sed illustra faciem tuam super servum tuum. Ne avertas faciem tuam à me: & à facie tua non abscondar, ne sim vagus, & profugus in terra, & ne omnis, qui invenerit me, occidat me. Sed, rogo, ostende mihi faciem tuam, & salvus ero. Tibi enim dixit cor meum, exquirere te facies mea, faciem tuam (vel sic velatam,) Domine, requiram.

Ierem. 3.

Psal. 50.

Psal. 24.

Gen. 4.

Psal. 26.

Quòd si nihilominus faciem velari finis, averte, obsecro, faciem tuam à peccatis meis, & omnes iniquitates meas dele. Hoc tuo velamine aufer cordis mei velamen: nam propterea, inquit Hieronymus, Christus velari voluit, ut velamen culpa, & ignorantia à cordibus nostris auferret: Et precipitabit in monte isto faciem vinculi colligati super omnes populos, & velam, quam orditus est super omnes nationes. Marginalis: Et auferet in monte isto velamen, velamen, quod est ob faciem omnium populorum, & operimentum, quod operit omnes gentes.

Psal. 50.

Præterea rogo, ut quando in primis parentibus tam male aperti sunt oculi mei, sub hoc tuo velamine, Domine, iidem claudantur, ne videant vanitatem: & præsta, ne saltem ego è numero sim eorum, qui faciem tuam velant. Ii etenim velant Christi faciem, inquit Hugo Cardinalis, in Luc. 22.

Gen. 3.

Faciem Christi

quam velant.

Hugo Card.

in Luc. 22.

sis, qui non permittunt sibi ostendi veritatem, neque pœnarum, neque iudicii. Velant etiam faciem Domini hypocritæ, contra quos est illud Propheta: *Va, qui profundi estis corde; vel juxta Marginalem, qui in profundum absconditis cor.* Hi videntes non vident, & audientes non intelligunt: quia verè *Verbum velatum est ante eos, aut juxta alios, velatum ab eis.*

Ysa. 29. Margin. Luc. 9.

ILLUSIONES.

PUNCTVM XIII.

Et illudebant ei. Luc. 22.

Super quem iussistis, ô Iudæi? super quem dilatastis os, & eiecistis linguam? Annon super eum, qui est Sapientia Patris? Et nunquid non vos filii scelesti, semen mendax, semen Chanaan, & non Iudæi?

Ysa. 57. Dan. 13.

Quam verè semen Chanaan, execratum scilicet, ob illam auiditatem Noëmi! Noë plantavit vineam: *(Vinea mea electa, ego te plantavi. Vinea facta est dilectio meo. Vinea Domini exercituum, domus Israël est.)* & inebriatus est. Interlinearis, calice passionis. *(Calicem, quem dedit mihi Pater, non vis, ut bibam illum?)* Certè multiplex fuit potus iste *(inquit Hugo Cardinalis)* contumeliarum, detractio, verberum, alaparum, sputorum, aceti, mortis. Unde in Threnis: *Replevit me amaritudinibus, inebriavit me absinthio. Et nudatus in tabernaculo, id est, in medio fuorum ad majorem confusionem, vel nudatus propriis vestibus, aut à suis derelictus, aut etiam nudatus, quia tunc maxime apparuit assumpta humanitas, & infirmitas, & propterea irrisus, factus nimirum Iudæis scandalum, gentibus autem stultitia.*

Gen. 9. Ysa. 5.

Hugo Card. in Gen. c. 9.

Thren. 3. Gen. 9.

Chryf. hom. 28. in Matth. Ysa. 52.

Margin. ib.

Chrystomus: *Hæc omnia Isaias ille prædixit, qui paucissimis verbis omnem hanc contumeliam multè antè aperuit: Quomodo dicitur, inquit, obstupescant super te multi, sic inglorius erit inter viros aspectus tuus, & forma tua à filiis hominum, vel, sic Speranza Scriptura selecta.*

*ingloria erit ab hominibus species tua, & gloria tua à filiis hominum. Quid enim (subdit) illi contumeliæ potest exæquari? In faciem illam, quam fluxus matis reveriti sunt, quam Sol in Cruce videndo radios occuluit, spuebant, caput percutiebant, abundè animos suos explentes, & vulnera contumeliosissima inferentes, colaphi cædentes, & palmas in faciem ejus dantes, quibus spæcendi contemptum addere non verebantur. Verba rursus derisionis plena proferebant: *Prophetiza nobis, Christe, dicentes, quis est, qui te percussit? Sic illudebant, quoniam Prophetâ ipsam esse plerique dicerent. Alius verò Evangelista dicit, quia velamine suâ facie adoperatâ hæc faciebant, quasi quendam infamem, & nullius rei hominem, non liberi solùm, verùm etiam servi deludentes.**

En nunc igitur Samson illusus à Philisthæis, quando veluti obducto velamine eruerunt oculos ejus. En, inquam, hic tristis illa Samsonis instaurata tragœdia, ubi cum post vincula, funes, excarcerationem, irriserunt, & scommatibus proficerunt.

Filii stultorum, & ignobilium, & in terra penitus non parentes, nunc in eorum canticum Iob. 39. versus sum, & factus sum eis in proverbium.

Hebraicè: *Et factus sum eis in sermonem, vel in fabulam. Quasi diceret: Compositus nunt de me cantilenas, ut sit de miseris, notat, vel ridiculis.*

Et in me psallebant, qui bibebant vinum.

Heu! heu! *Vbi eras, cum me laudarent simul astra matutina, & jubilarent omnes filii Dei? Erubi nunc sis? An non extrate præ stupore rapiatis, dum me isti non laudant, sed illudunt?*

Inter innumeras calamitates, quas patientissimus ille tulit, eam præ cæteris sensisse visus est: *Nunc autem derident me juniores tempore. Reminiscentur enim Iob (inquit ibidem Hugo Carenensis) quanta afflictis exhibuerit beneficia pietatis, qui nunc à stultis, & penitus indignis deridetur. Et Lyranus: Postquam Iob descriperat magnitudinem prosperitatis, in quâ fuerat, hic consequenter describit*

Luc. 22.

Judic. 16.

Sa in suis

Psal. 68. Iob. 38.

Iob. 30.

Hugo Card. ib.

Lyran. ibid.

Eccc magui-